

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΒΑΡΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑσπερ. φρ. 16—'Εν τῇ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΠΟΚΡΕΩ.

Ποῖαι ἀπόκρεω ; Αἱ τῶν πλουσίων ἢ αἱ τῶν πτωχῶν ; Διότι εἶχομεν δύο, ὅπως δύο λειτουργίας ἔχουν τινες ἐκκλησιαί : μίαν διὰ τὸν ἀγχοφόνον λαὸν τὸν ἐξεγειρόμενον λίαν πρῶτ' καὶ ἄλλην διὰ τοὺς εὐγενεῖς, δι' οὓς ὁ ἥλιος ἀνατέλλει τὴν 11 πρὸ μεσημβρίας καὶ δύει κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

Παρατηρήσατε τὰς δύο ἀπόκρεω ; Ἦσαν χωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων, ὅπως ἡ νύξ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ὁ λαὸς ἀπὸ τῆν κυβέρνησιν του, ὡς ὁ κληρὸς μας ἀπὸ τὴν θρησκείαν, αἱ μεγάλοι μας ἔγγαμοι ἀπὸ τοῦ γάμου.

Πάντοτε ὑπῆρχον εὐποροῦντες καὶ ἀποροῦντες, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι· ἀλλὰ παρὰ τὴν διαφορὰν αὐτὴν, αἱ Ἀθηναὶ ἐθμοκρατοῦντο καὶ ἡ ὄλαι εὐθύμουνη ἢ ὄλαι ἐπένθουνη, ἡ ὄλαι εὐήμερουνη ἢ ὄλαι ἑταλαιπωροῦντο. Τὸ «ὄλαι» αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου παράδοξον, διότι ὅταν ὁ πλούσιος εὐδαιμονῆ με ἑκατὸν, ὁ πέννης γίνεταὶ μακάριος με ἕν. Ἐφέτος τὸ ἑκατὸν ἦτο χίλια, ἀλλὰ τὸ ἕν ἦτο μισό. Ὑπὲρ τὸν μῆνα παρετάθησαν αἱ ἀπόκρεω τῶν πλουσίων· μισὴν ἡμέραν μόλις ἔζησαν αἱ ἀπόκρεω τῶν πτωχῶν. Ἐἶχομεν Βενετίαν τῶν Δόγηδων εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις καὶ Σιθηρίαν τῶν καταδίκων εἰς τὰς κατωτέρας. Ὡργιάζον οἱ μεγάλοι σας ὡς Βοργίαι, καὶ ἐνήστευσαν οἱ μικροὶ μας ὡς Ὁϊάωννης ἐν τῇ ἐρήμῳ. Κατεκόπησαν ἐκείνοι χορευόντες, ἐμυόδιασαν αὐτοὶ κοιμώμενοι. Ἀπεκτινωθή ἡ ἀριστοκρατία πίνουσα καὶ ἔγινε σοβαρὰ ὡς ἅγιος Ὀνούφριος ἡ Δημοκρατία νηστεύουσα.

* Ἄν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ κοινωνικὴ ἐθμοτυπία, θὰ ἐβλέπομεν τοὺς Σερπιέρηδες καὶ τοὺς Τσιγγροὺς, τοὺς Θεολόγηδες καὶ τοὺς Ῥικάκηδες με ὄλην τὴν φάλαγγα τῶν προσκεκλημένων των, παρ' ὧν ὡς μόνα προσόντα διὰ πρόσκλησιν ἀπαιτοῦσιν ἀπρηχαιωμένην τινα βελάδαν, λευκὰ χειρόκτια τῆς Βιέννης, εὐρὴν ὡς Βρωμολιμνην στόμαχον διὰ νὰ δεχθοῦν παντὸς εἶδους πόματα καὶ βρώματα, τρία γαλλικά, δύο ὑ-

ποκλίσεις, πολλὴν βλακείαν, περισσοτέραν ἀναισχυντίαν καὶ τελείαν γνῶσιν τῆς κολακείας, κυλιόντας ἑαυτοὺς κατὰ ὄργιαν τῶν εἰς τὰς τριόδους καὶ τὰς πλατείας, κτηνωδεστέρους τῶν λαϊκῶν μεθύσων, οἵτινες τοῦλάχιστον δύνανται νὰ εἴπωσιν ὅτι ἐκδικοῦνται ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνὸς ἔτους ἰδρωτάς ἐργασίας.

Τοῦναντίον ὁ λαὸς ἐφέτος οὔτε αὐτὴν τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεων ἐφάνη εὐθυμῶν. Καὶ αὐτὰ τὰ Κούλουμα τὰ ὅποια ἐπὶ Ὁθωνος ἦσαν ἀληθῶς ἐθνικὴ ἢ τοῦλάχιστον ἀθηναϊκὴ πανήγυρις, ὑπὸ τὴν παγερὰν ἐπιρρόην τῆς βασιλευούσης δυναστείας ἐμαράνθησαν καὶ αὐτὰ, κατατμηθέντα εἰς Κούλουμα τῆς ξηρᾶς καὶ Κούλουμα τῆς θαλάσσης, ὡς ἐμαράνθη ἀπὸ τοῦ 1864 πᾶσα ἐθνικὴ ζωὴ, ἱμάς, ἑορτὴ, πανήγυρις. Ἀνεζητήσαμεν παντοῦ τὸν εὐθυμοῦντα λαὸν, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρομεν. Ἐρωτήσαμεν τοὺς πλείστους τῶν οἰνοπωλῶν, οὔτε τὸ τέταρτον μας εἶπον τῆς ἄλλοτε καταναλώσεως δὲν ἔκαμον. Ἀλλὰ εὐθύμει ἡ ἀριστοκρατία μας, εὐθύμησαν οἱ κυβερνηταὶ μας, εὐθύμησαν οἱ ὀλίγοι οἰκοὶ τῶν προνομιοῦχων οἵτινες κλέψαντες, γυμνώσαντες, ἐπατήσαντες, καταπατήσαντες ἐσχημάτισαν περιουσίας καὶ τῶρα δὲν καταλαμβάνουν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διασκεδάξῃ ὁ λαὸς ὅταν αὐτοὶ διασκεδάξουν. Τί κοινὸν μεταξὺ τῶν καθὼς πρέπει ἀνθρώπων καὶ τῶν τραμπούκων ἢ τῶν προστύχων οἵτινες οφείλου νὰ μὴ διασκεδάξουν, διότι χάνουν τὴν ἔξιν τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ ἐπειτα ψοφοῦν τῆς πείνας.

Τοὺς εἶδετε ; Εἶναι πλέον μίαν τάξιν· ἀποτελοῦν συμμορίαν· εἶναι συνδεδεμένοι ὡς ἀδελφοὶ· προστατεύουν τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων ὡς ἰδικὰ τῶν· ἔχουν προδιορίσει ὁ καθεὶς τὰς ἐσπέρας τῆς διασκεδάσεως· ὅταν ὁ ἕνας ἔχη χορὸν, ὁ ἄλλος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μὴν ἔχη. Φυλάσσουν καὶ τοὺς τελευταίους τύπους· ὁ κ. Τσιγγρὸς δὲν εἶχε δεῖπνον εἰς τὴν ἐσπερίδα του· ἔ! δὲν πρέπει νὰ ἔχη καὶ ὁ κ. Ῥικάκης· τοῦ ἐνὸς ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῆς τετάρτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς δεκάτης· ὄλοι λοιπὸν οἱ χοροὶ πρέπει ν' ἀρχίζου καὶ νὰ τελειῶνουν εἰς τὴν

αὐτὴν ὄραν. Αἱ αἰθουσαὶ τῶν εἶναι τόσον εὐρείαι, ὅσον νὰ δε-
 χθοῦν τοὺς ἀδελφοὺς τῶν, τοὺς συντεχνίτας τῶν δηλαδὴ,
 τοὺς συγγενεῖς τῶν, ἐκείνους ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων ἐ-
 κλεψάν, ἐκείνους τῆ βοήθειά τῶν ὁποίων θὰ κλέψουν, ἐκεί-
 νους τοὺς ὁποίους φοβοῦνται, ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλ-
 πίζουσι, ἐκείνους τῶν ὁποίων δὲν θέλουσι νὰ ἐξεγερθῆ ὁ
 φθόνος, τοὺς ἔχοντας ὠραίας θυγατέρας, τοὺς ἔχοντας εὐ-
 ρυκαρδίους συζύγους, τοὺς κολακεύοντας, τοὺς δοξολογοῦν-
 τας, τοὺς κωμικοὺς, τοὺς γνωρίζοντας νὰ διευθύνουσι μὲ
 χάριν τὸ κοινὸν, τοὺς προμηθευτάς, τοὺς ὄντας ἐν γνώ-
 σει κἀνεὸς μουσικοῦ τῶν, καὶ τὴν διπλωματίαν ἐπὶ τέλους
 πρὸ τῆς ὁποίας ἀπέθεται, ὡς αἱ ἐταῖραι εἰς τὴν αἰθουσαν
 τῆς παραμονῆς ἐκθέτουσιν ἐν ὄγκῳ, ὑπερβολῇ καὶ ψεύδει τὰ
 κατηγορησμένα κάλλη τῶν. Οὕτω πως ἐσχηματίσθη εἰς
 κύκλος περιλαμβάνων περίπου τριακοσίας οἰκογενεῖας τῆς
 πρωτεύουσας καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οὐχὶ ὄλα τὰ μέλη, ἀλλὰ
 πολλῶν ἰδιαιτέρως τὰ εὐμορφά μέλη, πολλὰκίς τὴν κόρην
 χωρὶς τῆς μητρὸς, τὸν υἱὸν χωρὶς τὸν πατέρα, τὴν ἀδελφὴν
 χωρὶς τοῦ ἀδελφοῦ, τὴν σύζυγον χωρὶς τοῦ συζύγου.

Ὅλος αὐτὸς ὁ πλοῦτος ὁ ὄψιμος, ὁ νεότευκτος κατε-
 σκευάσθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς κυβερνητικῆς διαφθορᾶς,
 πρὸς ζημίαν τοῦ λαοῦ, πρὸς ζημίαν τοῦ κράτους, πρὸς ζη-
 μίαν τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς. Παρατηρήσατε τὰς ἀθηναϊκὰς
 περιουσίας ἐν μεγάλῳ ταξινόμησατε αὐτάς· τί θὰ εὕρητε ;
 Εἰς τὴν πρώτην τάξιν τοὺς λεγομένους ὁμογενεῖς· ἤλθον
 οὗτοι γυμνοί, πειναλέοι ; Ὅχι· ἤλθον πλούσιοι, ἀλλ' ἐδι-
 πλάσασαν τὸν πλοῦτόν τῶν εἰδῶ, ὅχι ἐργαζόμενοι, ὅχι πα-
 ράγοντες, ὅχι βιομηχανοῦντες, ἀλλὰ ληστεύοντες διὰ μετο-
 χῶν, ληστεύοντες καὶ διὰ δανείων, πωλοῦντες καὶ μεταπω-
 λούντες μεταλλεῖα, μετεργόμενοι τὴν ληστείαν τῶν Τραπε-
 ζῶν, ἰδρύσαντες Χρηματιστήριον, τοῦτέστι Χρημαλιστήριον,

δημιουργήσαντες τάξιν μεσιτῶν, ἀνθρώπων ὑπόπτων, χωρὶς
 πολλὰ αἰσθήματα, ἀπαραγώγων, ζώντων διὰ τῶν πλουσιῶν
 ἀπὸ τοὺς πτωχοῦς. Εἰς τὴν δευτέραν τάξιν ἔρχονται οἱ
 ξένοι, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν πτωχεῖαν
 καὶ τὴν ἀτιμίαν τῶν κυβερνῶντων μας, οὗς ἐδωροδόκησαν
 ἀδρότητα, ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν βαρβαρότητα τοῦ λαοῦ
 καὶ ἀπὸ πειναλέους, ἀγνώστου, ὑπόπτου ἐγένοντο πλού-
 σιοι, περίπυστοι, ἀξιοτίμοι· ἂν γραφῆ μυθιστόρημα τὸ
 ὁποῖον νὰ περιέχῃ λάσπη ἀθηναϊκὴν, τὸ θέμα τοῦ μυθι-
 στορηματος αὐτοῦ θὰ εἶναι τὸ Ἀκύριον. Ἐρχομεν εἰπεῖτα
 τοὺς ἰθαγενεῖς ὀψιπλοῦτους ὧν οἱ πλείστοι ἐπλούτισαν ἀπὸ
 τὴν καταπάτησιν οἰκαπέδων ἐν τῇ παρθένῳ ἀττικῇ γῆ, διὰ
 πλαστογραφίαν, διὰ δόλου, διὰ βίας, καὶ ἀνύψωσαν ἑαυτοὺς
 εἰς ἀθηγαυικὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Πλάκας, μὲ τὸ σίγμα
 τοῦ κλέπτου ἐπὶ τοῦ μετώπου, πλούσιοι τῶν Εἰρηνοδικεῖων
 καὶ τῶν ὑπογείων στοῶν, ἐνθα κατεργάζονται ἡ νοθεία καὶ
 ἡ πλαστογραφία. Ἐρχονται πολλοὶ ὑπάλληλοι οἵτινες μὲ
 ὀνομαστικὸν μισθὸν διακοσίων δραχμῶν κατὰ μῆνα ἔκτισαν
 ἑκατοντακισχιλιολίτους οἰκίας, ἐπρόικισαν θυγατέρας, ζῶ-
 σιν ἐν χλιδῇ καὶ κάπου κάπου παραπονοῦνται καὶ διὰ τὸ
 γλίσχρον τῶν μισθῶν τῶν Ἑλλήνων ὑπαλλήλων ! Ἀκολου-
 θοῦσι μερικοὶ ἔμποροι οἵτινες τὰ οἰκονομοῦσι μὲ τοὺς τε-
 λωνεῖακούς ὑπαλλήλους καὶ ἀπολαμβάνουσιν εὐκόλα κέρδη
 ἐκ πόρων οἱ ὁποῖοι ἀνήκον εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον. Ἐ-
 πονται οἱ ἰησοῦται διαχειρισταὶ τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ
 ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, Κληροδοτημάτων καὶ Πε-
 ριουσιῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸν μανδύαν τῶν εὐαγῶν ἀνθρώπων
 κάμνουσι μαζὺ μὲ τὸν σταυρόν τῶν καὶ τὴν δουλίτσα τῶν,
 ἄλλοι Ταρτούφοι, ἐπικίνδονοι, βίαιοι, φιλάργυροι.

Ἴδου τὰ συστατικά τῆς ἀριστοκρατίας μας. Πῶς σοῦ
 φαίνονται, καὶ ; Δὲν ἐπλούτισαν ὄλοι ἀπὸ τὴν βίχιν σου ;

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙΔΟ—ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Ι.

Χώρα μεγαλοφυῖας, εἰς τοὺς κόλπους σου τὸ πάλαι
 ἀνεβλάστανον, Πατρίς μου, αἱ ἰδέαι αἱ μεγάλαι.

Ἄλλὰ καὶ τώρα, χώρα μεγαλοφυῖας, δὲν βλαστάνουσι
 μικρότεραι ἰδέαι εἰς τοὺς κόλπους σου· δύνανται ποτε οἱ
 Ἑλλήνες νὰ στερῶνται μεγάλων ἰδεῶν ; Δὲν εἶναι μεγάλη
 ἡ ἰδέα τοῦ κ. Κουμουνοδούρου, ἢ ἐπλήρωσε καὶ χάρις τῷ
 Θεῷ, θὰ πληρῶσῃ εἰσέτι τὸ ἔθνος τοσοῦτον ἀκριβᾶ ; Δὲν
 εἶναι μεγάλη ἡ ἰδέα τοῦ κ. Μακράκη, ὅστις ὕψωσε τὴν ση-
 μαίαν προφήτου καὶ θεανθρώπου ; Μικρὰ εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ
 κ. Παρασκευαίδου τοῦ νὰ μεταφέρῃ τὰ κούλουμα εἰς Φά-
 ληρον ; Παραλείπομεν ἄλλας ἰδέας μεγάλας, μεγάλων ἀν-
 δρώων, ὡς τὴν ἰδέαν τοῦ κ. Δηλιγιάννη τοῦ νὰ σχηματίσῃ
 κόμμα καὶ αὐτός. Ἐπίσης δὲν ὑπολογίζομεν τὰς ἰδέας, αἱ
 συλλαμβάνει, ὡς μυᾶγρα, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυ-
 τικῶν. Ἄλλ' εἶναι ἀνταπόδεικτον ὅτι ἡ χώρα αὕτη εἶναι
 τοσοῦτον εὐφορος, ὥστε μόνον ἐν τῇ ἡμετέρῃ κλιματολο-
 γικῇ ζῶνῃ παράγονται καρποὶ, οἷοι ὁ Μανσόλας, ὁ Βλάχοι
 καὶ ὁ Παρασκευαίδης· καὶ προκαλοῦμεν πάντας τοὺς σοφοῦ,

νὰ ἐρευνήσωσι ἂν τὰ τρία ταῦτα προϊόντα φύονται καὶ
 κάτωθεν τῆς ἡμετέρας ζώνης.

Ἐπὶ τὸν τῶν Πατρῶν γέννημα, σὺ πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ
 παρόντος κυριεύεις τὴν καρδίαν μου, ἀπαράμιλλε ἐν τῇ τέ-
 χῃ τῶν προαιωνίων Ταρτούφων, εἶδος τῆς Παρασκευῆς.
 Ἐὰν ἡ Παρασκευὴ, καθ' ἣν ἐσταυρώθη ὁ Χριστὸς δὲν ὑπῆρ-
 χε, σὺ θὰ τὴν ἐπλαττες. Ἐὰν ἐγεννᾶσο εἰς τοὺς χρόνους
 τοῦ Μωάμεθ, θὰ ἦσο ἀναμφισβήτως σὺ ὁ Μωάμεθ. Ἡ εὐαγ-
 γελικὴ σου μορφή παρὶστα εὐκολώτερον πάσης ἄλλης ὅ,τι
 θέλεις νὰ παραστήσῃ· εἶδον τὸν κ. Ἀφεντούλην ἀγορεύον-
 τα περὶ πατρίδος· ἀλλ' ἡ ἀγιότης τῶν χαρακτήρων τοῦ
 προσώπου σου ὑπερβαίνει πᾶν ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη ὑποκρισία
 δύναται νὰ ἐπινοήσῃ· καὶ τὸ ὕφος τοῦ γραπτοῦ λόγου σου,
 ὅταν ὁ κάλαμός σου τιμᾷ ἐνίοτε τὰ νέα Ἄβδηρα διὰ τινος
 τῶν αἰφνιδίων ἐκείνων ζητημάτων, τὰ ὅποια μόνος σὺ δύ-
 νασαι νὰ δημιουργήσῃς καὶ μόνος νὰ διαπραγματευθῆς, τὸ
 ὕφος τοῦ λόγου σου, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι εἰκονικώτερον
 καὶ ἱερώτερον τῶν ζωγραφημάτων τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας
 καὶ ἰδίως Μηνᾶ τοῦ καλικελάδου. Ἀπορῶ, ὕψιστε καὶ μέ-
 γιστε ἄνερ, πῶς ἐρησυχάζει ἡ φιλοδοξία σου ἐντὸς τοῦ πύρ-
 ρου τοῦ Σιδηροδρόμου· ἀλλὰ βεβαίως μεγαλοπραγμανεῖ ἀ-
 διακόπως· καὶ ἴσως, ἴσως καθ' ἣν ὥραν γράφω, ἐν ἀγνωσίᾳ
 τῆς μετριοφροσύνης σου, τὰ ἀθλά σου ταῦτα, σὺ κεκυφὸς
 ἐπὶ τραπέζης, μελετᾷς νέον σχέδιον, δι' οὗ θὰ κατορθώσῃς

μαθεστέρων ἰατρῶν, ἀφήσαι· νὰ ὀργιάσωσι τὰς ἀπόκρεμα-
 ῖς πόρνοι τὸν νοῦν τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα.

Καλιθέαν.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Ἄρκει νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι ἡ τελευταία Κυριακὴ τὸν
 ἑβδόμενόν στίχον τοῦ **Κωστή** μας :

Τρελλοῖς, θεοτρελλοῖς ἀποκρηαῖς

παρώδησεν ἐπιτυχέστατα εἰς τὸ :

Σαχλαῖς, Κατάσαχλαῖς ἀποκρηαῖς.

Ὅλοι αἱ ἐφημερίδες ἀνεμολόγησαν ὅτι αἱ ἐρεταιναὶ ἀπό-
 κρηαι ἀντιπαράθεσιν τοῦ καιροῦ ἦσαν κατάψυχραι-
 κόνος ὁ κ. Φιλήμων ἐν τῷ *Διῶνί* του τὰς πύρε ζωηροτά-
 τας, εἶδεν ὄλον τὸν λαὸν εὐωχοῦμενον! καὶ ἐθαύμασε μάλι-
 στα πῶς ὕστερα ἀπὸ τὴν κραιπάλην δὲν κατέκοψαν τὰ
 κεφάλια μας οἱ στρατιῶται.

Ὡς φαίνεται, συμβάλλουν καὶ τὰ ψεύδη αὐτὰ εἰς τὴν
 κρίσιν λύσιν τοῦ ἐλληνοτουρκικοῦ ζητήματος.

Ὡ! Ἄν ἐβλέπατε ἐπὶ μιᾶς ἀμάξης τὸν ἐπὶ τῶν ἐσωτε-
 ρικῶν ὑπουργόν μας σκάνοντα ἀπὸ γέλοια μὲ τὸν ἑαυτόν
 του, πῶς δηλαδὴ κατόρθωνε νὰ περῶ ὡς μὴ μασκαρᾶς, μὲ
 μίαν χονδρὴν ἀνθοδέσμην στουμπόνοντα τὴν μύτην του καὶ
 ἀναπνεύοντα διὰ τοῦ στόματος, ὡς οἱ σκύλοι τὸ καλοκαίρι
 ἀναπνεύει διὰ τῆς γλώσσης τὴν ὁποῖαν ἐπιχαίρειως κρεμᾶσι

Αὐτὰ σοῦ τὰ λέγομεν ἡμεῖς καὶ θὰ σοῦ τὰ λέγομεν πάν-
 τοτε ἕως οὗ ἐξυπνήσῃς καὶ πνίξῃς εἰς τὸ αἷμά των ὄλους
 τοὺς καταδικάζοντάς σε νὰ μὴ εὐθυμῆς οὔτε μίαν ἡμέραν
 κατ' ἐνιαυτόν, ἀλλὰ νὰ τὴν διέληθς καὶ αὐτὴν ἐν πόνοις, ἐν
 φροντίσι, ἐν ἀηδίᾳ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος Σὲ συγχαίρομεν διότι δὲν ἐώρτασες
 ἐφέτος, ἐνῶ δεκατέσσαρες χιλιάδες ἐπιστράτων συμπολιτῶν
 σου ἔχουσι πεντακοσίας ἀδελφούς των εἰς τὰ ἔλαινα νο-
 σοκομεῖα, ὑπὸ τὴν ἐλεεινοτέραν ἐπιτήρησιν, εἰς χεῖρας τῶν

νὰ μεταφέρωσιν οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ σύζυγοι τὰς
 παστάδας αὐτῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Φαληρικῆς θαλάσσης,
 σὺ δὲ ἀπὸ τοῦ πύργου σου θὰ ἐποπεύης τὴν ἀνθρωπογω-
 νίαν. Ματαίως ὁ κ. Δαμασκηνὸς ἐπιβουλεύεται τὴν δόξαν
 σου, ζητῶν νὰ μεταβάλῃ τοὺς ἄγρους εἰς θάλασσαν. Σὺ ἐ-
 μάγευσας καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἀπηγόρευσας εἰς αὐτὴν
 τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὰς δεξιαμενάς τοῦ σοφοῦ ἀντιπάλου σου.
 Σὺ εἶσαι ὁ Ἰωνᾶς τῆς νέας Ἑλλάδος, διότι σὲ ἐξέβρασεν ἡ
 θάλασσα μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ ἐβδομαδιαίου ἐκείνου κόμ-
 ματος ὅπερ ἐφαντάσθη ποτὲ νὰ συστήσῃ ὁ κ. Λομβάρδος.
 Σὺ... Ἀλλὰ θὰ τελειώσῃ τὸ κηρίον μου πρὶν ἢ προφθάσω
 νὰ ἀναφέρω πάντα τὰ τρώπαιά σου· ἄρκει μόνον νὰ εἴπω
 ὅτι εἰς τὴν φωνὴν τῆς προσκλήσεώς σου χθὲς πέντε χιλιά-
 δες ἄρρηνες καὶ θήλειαι ψυχαὶ ἤλθον εἰς τὴν ἀκτὴν, ἧτις θὰ
 ἦναι αἰτία νὰ φαιῶσιν ὀλόκληροι οἰκογένειαί, ἵνα ἐορτά-
 σωσι τὰ κούλουμα τὰ Παρασκευαίδια.

Δὲν ἐστεῖλες φαίνεται κανὲν δῶρον πειστήριον εἰς τοὺς
 ἡμετέρους ὑπουργούς, διὰ τοῦτο οὐδεὶς αὐτῶν ἐτίμησε τὴν
 τελετὴν σου. Ἄλλ' ἐκεῖ ἦτο παρὼν ὁ κ. Τρικούπης, θύμα
 παντοτεινῶν τῶν ἀνθρώπων τοῦ εἶδους σου· ἐκεῖ ἦτο καὶ
 ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὅστις ἤλθε, διότι κατασκοπεύσας διὰ τοῦ
 ἀμαξηλάτου ἔμαθεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὁ κ. Τρικούπης, καὶ
 διότι ὁ ἀνθρώπος εὐρίσκειται εἰς τὴν περίοδον, καθ' ἣν μι-
 μεῖται τοὺς κομματάρχας· ἐκεῖ ἦτο ὁ κ. Μαυροκορδάτος

διὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ τοὺς διδασκάλους, οἵτινες τὴν ἡμέραν
 ἐκείνην ἦτο πιθανόν νὰ παρασπονδήσωσι πρὸς τὸν Διόνυσον.
 Ἐκεῖ ὁ φιλέλληνας καὶ ἀξιογάστος πρεσβευτὴς τῆς Μεγάλης
 Βρετανίας κ. Κόρβερ μετὰ τοῦ ἐρατεινοῦ τέκνου του, ἧτις
 ὁμοιάζει τὸ πρῶτον ρόδον τοῦ Μαΐου, ἀπεπειράτο ἐφιππος
 νὰ διασχίσῃ, ὡς ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, τὴν θάλασσαν, ὅπως
 ἀπέβη εἰς τὴν ἐν Βρασίλλᾳ νέαν του θέσιν· ἀλλ' ἡ θάλασσα
 ἦτο καὶ αὐτὴ ρωμαίικη, δηλαδὴ ἀχάριστος, καὶ ἔμεινε ἀναί-
 σθητος πρὸς τὸν ἵπποτικὸν χαρακτήρα καὶ τὸν φιλελληνι-
 σμὸν τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ πρὸς τὴν ἀνέκφραστον χάριν καὶ
 τὴν νεότητα τῆς θυγατρὸς του. Ἐκεῖ καὶ ὁ κ. Ράδοβιτς
 παρεῖχε δημοσίᾳ τὴν ἀπόδειξιν ἐτερογενεῖς φιλελληνισμοῦ.
 Τὰς δὲ καλλονὰς ὅσας εἶδον καὶ ὠσφράνθησαν καὶ ἔψαυσα πῶς
 νὰ ἀπαριθμήσω ; Ὡ μέλανες ὀφθαλμοί, ὧ θεοχάρακτοι καὶ
 ἐβεβοθαμμένοι ὄφρα, ἡ γῆ δὲν περιστρέφεται τόσον, ὅσον
 ἡ κεφαλὴ μου, ὅταν σᾶς ἐνατενίζω. Καὶ σεῖς, ζανθοπλόκα-
 μοι νηρηίδες, πολλὰς παραφροσύνας τοῦ βίου μου ὄφειλέω εἰς
 τὸ κυανοῦν χροῶμα τῶν ὀμμάτων σας. Ἄλλ' ἀπεφάσισα νὰ
 ἤμαι φρόνιμος εἰς τὸ μέλλον καὶ νὰ μὴ θεοποιήσω τὰς με-
 λαινας ἢ τὰς ζανθὰς τρίχας, μὴδὲ τοὺς κερατοειδεῖς χιτῶ-
 νας τούτων ἢ ἐκείνων τῶν ὀργάνων τῆς ὄρασεως. Θὰ γείνω
 καὶ ἐγὼ θετικός, ὡς ὁ Παρασκευαίδης καὶ ἐπιθετικός ὡς ὁ
 ἀλέκτωρ· διότι καὶ αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων δὲν ἐννοοῦσι
 ποίησιν ἄλλην ἢ τὴν ἐπιθετικὴν.

δοδοκκινικήν! Ἐστίλθεν ὡς βούτυρον βρωσικόν ἢ καθὼς στίλβει εἰς τὸν ταβλᾶν του παχὺ χοιρίδιον ἀγόμενον διὰ νὰ γίνῃ ὀπτόν. Νομίζομεν ὅτι μὲ τὰς παρομοιώσεις αὐτὰς δυνάμεθα νὰ καταπαύσωμεν τὸν περὶ κ. Παππαμιχαλοπούλου λόγον.

Ἰδιάζουσιν στοργὴν ἐκ μέρους τῶν στραγαλοβολούντων ἐξ ἀμάξης προσείλκυσε ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας κ. Κόρμπετ κυκλοφορῶν διὰ τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου μὲ τὴν ἐλίχρυστον καὶ μελιζανθὸν κόρην του. Ἐπὶ ἰδιαιτέρας ἀμάξης ἦσαν μετμηφισμένα κωμικώτατα εἰς μουστακοφόρους Μωραίτας τὰ ἄλλα του παιδιὰ μετὰ τῆς τροφῆς των, τὸν ἐστραγαλοβόλον δὲ καὶ αὐτὰ ὅπου τὸν συνήντων.

Ὁμολογουμένως ἡ εὐφροσύνη ἐπίνοια ἦτο ἡ μασκαράτα ἥτις ἐκωμωδοποιεῖ τὴν φοβερὰν κλοπὴν τῆς λαθρεμπόρου Λέσχης μας, προμηθευθείσης 2007 δεσμίδας ἀσφραγίστων παιγνιοχάρτων. Δυστυχῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀπέτυχον, διότι οἱ ἐν τῇ ἀμάξῃ περιωρίζοντο νὰ κἀθῆνται ὡς κλῶσσαί ἐπὶ τῶν αὐγῶν των. Τούλάχιστον δὲν προσεποιούντο ὅτι κλέπτει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἀφοῦ ἀντιπροσώπευον τὰ εὐγενῆ μέλη τῆς ἀθηναϊκῆς Λέσχης;

Ἐσῦρτε ὅτι εἰς τὴν ἀριστοκρατικωτάτην αὐτὴν Λέσχην, τὴν μετερχομένην τὸ λαθρεμπόριον, δὲν εἰσέρχεται ὅστις τύχη, πολλοὶ δὲ ἀξιότιμοι ἄνθρωποι θελήσαντες νὰ γίνων μέλη ἀπερρίφθησαν.

Τὸ ἴδιον θὰ πάθῃ βεβαίως ἂν καταβῆ τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Βάλβη ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ μέλος καμμιᾶς ληστρικῆς συμμορίας. Ὁ ἀπορρίφθῆ ἢ πρότασις του διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας.

II.

Ὅποια διασκέδασις! ὅποια ἀπόλαυσις ἢ χθεσινὴ τοῦ Φαλήρου ἑορτή! Ἐὰν τοιοῦτοτρόπως οἱ Ἀθηναῖοι καὶ αἱ Ἀθηναῖαι αἰ νῦν διασκεδάζουσι, πῶς λοιπὸν θὰ κολασθῶσιν ἐν τῷ Ἄδει; Νὰ ἔχῃς ὡς διαβατήριον τὰς πυγμάς σου, νὰ ἐπιστοιβάξῃσαι μετὰ τῶν ὁμοίων σου ὡς πανομοιότυπον σαρδέλας, μὲ μόνην τὴν ἀπλὴν διαφορὰν ὅτι στοιβάξῃσαι ἐπὶ τῶν κνημῶν σου καὶ ἀντὶ ἄλατος νὰ περιδιαβάξῃσαι περὶ τὴν ρίνα σου πολὺγλωσσαί πνοαί, εἰς ἃς ἡ θερμοκρασία σὲ ἀναγκάζει ἐκόντα ἄκοντα νὰ δώσῃς ἀπάντησιν! Καὶ ὑπομονὴ ἂν ἡ τύχη σὲ εὐνόησῃ καὶ σὲ ἔθηκε πλησίον νέων βραχιόνων, νέων στηθῶν ἢ νέων γλουτῶν. Ἄλλ' ἔάν, ὦ φίλη! ἡ τύχη σοὶ ἐπεφύλαττε πελώριον τινα γαστέρα ἢ ἀντιγαστήριον διὰ γείτονα...; Καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους, μετὰ βάσανα ἀνεκδιήγητα, μόνον εἰς τὰς κυρίας, ὡς φαίνεται, ἀνεκτά, ἐξέλιθῃ εἰς τὴν πολυπόθητον ἀκτὴν, θὰ πηδήσῃ ἐπὶ τῶν ὀρέων λίθων δὲν ἠξέρω τίνος νεοτεύκτου οἰκοδομῆς ὡς αἰεὶ, θὰ περιφέρεσαι τρεῖς ὥρας ὑπὸ τὸν ἥλιον ἄνευ σκιάς καὶ ἄνευ ἀναπαύσεως καὶ θὰ ἀκούγῃς τοὺς λήρους τοῦ πρώτου ἡλιθίου, ὅστις φαντάζεται ὅτι διασκεδάζει ἢ ὅτι ἀγαπᾶται, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δεῖνα ἢ τῆς τᾶδε δὲν ἐστάθη δυνάτουν νὰ μὴ ἴδωσιν αὐτὸν ὡς ἐκ τοῦ σφοδροῦ συνωστισμού.

Ἐκείνη δὲ κατὰ τὴν ἀπορρίφθῃ καὶ χυθῆ εἰς καμμίαν ἄλλην ψυχὴν, ἢ μὲν ψυχικὴ ἀπώλεια εἶναι βεβαία, ἀλλ' ἡ Βασίλισσα οὐδόπως θὰ πταίῃ διὰ τοῦτο.

Λέγεται ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοιοῦτου συστήματος μετάνοιας ἡ Κυρία Κεχαγιά δὲν ἔδωκεν ἐφέτος τὴν συνήθη ἐπέτειον Κουλουμοθεαδῶν τῆς. Καὶ ἦν ἰδεῖν κατὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου περιλυποὺν τὸν δυστυχῆ Εὐθύμιον περι-

— Ὁ τὰ περιγράφῃς δὲ αὐτὰ αὐριον; ἔλεγε φουστανελοφόρος τις πρὸς τὸν κ. Καζάζην. Φαντάσθητε τίνα ἰδέαν κατέχει ὁ κ. Καζάζης ἐν τῷ πνεύματι τῶν φουστανελοφόρων καὶ πάσης τῆς Ἀρβανιτιᾶς. Ἐὰν ὀλοκλήρους ἐφόγκους εἰσάγαγῃ εἰς τὰς ἀκουστικὰς σου σάλπιγγας, ἦτο ἀδύνατον νὰ διασωθῆς ἀπὸ τῶν διασταυρουμένων μωρολογιῶν, σαχλολογιῶν, κομψολογιῶν, εὐφροσκαπηλιῶν, τῶν περιουσιατῶν συλλογισμῶν τῶν Κυριῶν, καὶ τῆς γαλλικῆς φρασεολογίας ἀξιοτίμου τινὸς προσώπου τοῦ ὁποίου δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ τοὺς χαρακτῆρας. Ὅλα τὰ γελοῖα τὰ ὅποια ἀναπτύσσει συνήθως πλῆθος, κινούμενον ἐντὸς δυσαναλόγου χώρου, πλῆττον ἐκ τῆς στενοχωρίας καὶ τῶν στερήσεων καὶ βεβαρημένων ἐκ τῆς ἰδανικῆς εὐχαριστήσεως τοῦ βλέπειν καὶ βλέπεσθαι, ὑπῆρχον ἐκεῖ ἐν ἀφθονίᾳ μόνον ὁ διευθυντὴς τοῦ Σιδηροδρόμου καὶ τελετάρχης τῶν Κουλούμων ἔλειπεν, ἵνα μὴ ἐπαυξήσῃ τὴν γενικὴν ἀηθίαν. Ὡς Τσουτσουναῦτε, ἐσκέφθη κατ' ἐμαυτὸν, πόσον εὐτυχῆς ὑπῆρξας διευθυνθεὶς εἰς Πειραιᾶ, καὶ πόσον δυστυχῆς ἐγὼ, στερηθεὶς τῆς διδακτικῆς ἀνατροφῆς σου καὶ περιορισθεὶς νὰ ὀνειροπολῶ τί θὰ ἦσαν αἱ βράκαις σου, ἐὰν δὲν ἦσαν βράκαις. Φάληρον ἄνευ οὐλήνης, ἄνευ θεάτρου, ἄνευ κᾶν μουσικῆς, ἄνευ ξενοδοχείου, ἄνευ οὐδενὸς κελύφου ὀστρέου, ὁμοίως πρὸς γυναῖκα ἄνευ τριχῶν, πρὸς Κουμουνοδόρον ἄνευ τῆς γλυκύτητος, πρὸς Οἰκονόμον ἄνευ τοῦ λαοῦ,

διαβάζοντα καὶ διὰ τῆς αὐστηρᾶς του φυσιογνωμίας συγκινοῦντα ὄλους ὅσοι τὸν ἐβλεπον.

Ἄλλ' ἡ καρδία ἡμῶν ἐρράγη, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ἐπλησίασαν δάκρυα ζητοῦντα τὴν ἀδειάν μας διὰ νὰ ἐξέλθουν εἰς περίπατον, ὅταν εἶδομεν τὰς Κυρίας τῆς Τιμῆς κατὰμαυραῖς ὡς ψυχὰς κολασμένας ἢ ὡς τὰς μυθολογουμένας Μυροφόρους νὰ περιφέρωσιν εἰς τὰς ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἀνοικτοῖς χρώμασιν ἐπιδραμούσας εἰς Φάληρον δημοφύλους των τὸ μαῦρον ἔνδυμα καὶ τὴν ἀσπρὴν ψυχὴν των, τύπον καὶ ὑπογραμμὸν δι' ὅλας ὅσαι φιλοδοξοῦν εἰσιτήριον εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν τὸ σημερινὸν ποίημα τοῦ κ. Σουρῆ, τοῦ ὁποίου μὰ τὴν Σαρακοστήν εἶναι ἀνάξιον τοιοῦτο δημόσιον. Εἶναι πολὺ του.

Γνωστοποιούμεν ὅτι ἅπαξ τούλάχιστον τῆς ἐβδομάδος ἐνοικιάσαμεν τὴν ἐπιφυλλίδα ἡμῶν εἰς τὸν τρισέβδοξον Ἰεσομὲν τὸν Ἰμδριον. Ἐπομένως οἱ φίλοι μας δὲν πρέπει νὰ παραξενεύωνται ἂν τυχὸν τοὺς κακομεταχειρίζεται ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ φύλλου μας ἂν θέλουν περιποιήσιν, ἃς ἀνεβαίνουν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

πρὸς Δεληγιάννην ἐπὶ τοῦ βήματος ἄνευ σουμάδας, πρὸς Ἀντωνιάδην ἄνευ ποιητικοῦ βραβείου, πρὸς Παράσχον ἄνευ Ἀναστασοπούλου, πρὸς ὑπάλληλον τοῦ Ἑλλ. Κράτους ἄνευ κλοπῆς, πρὸς Ὀθέλλον ἄνευ τῆς Δεσδαμιμόνας, πρὸς ἀρχιεπίσκοπον ἄνευ ἐπαρχίας, πρὸς Αὐγερινὸν ἔγγαμον, πρὸς παρθένον ἄνευ ὄνειρου, πρὸς Μανσόλαν ἄνευ Γαλλικοῦ θεάτρου, πρὸς Μιστριώτην ἄνευ τοῦ Σαρπύλου καὶ πρὸς Σαρύπολον ἄνευ τοῦ Μιστριώτου. Τί ἄλλο ὁμοίως τὸ χθεσινὸν Φάληρον; Πρὸς αὐλικὸν ἄνευ μειδιάματος, πρὸς ἐθνικὸν δάνειον ἄνευ ὁμογενοῦς, πρὸς ἀρχαιοφιλίαν ἀνούρητον, πρὸς Παπαμιχαλόπουλον ἄνευ βουλευμάτων, πρὸς Ἰακωβάτον πωγωνοφόρον, πρὸς λέσχην ἄνευ χαρτοπαιγνίου, πρὸς Δεληγιάννην ἄνευ παρασήμου, καὶ πρὸς Λομβάρδον ἄνευ ταπακέρας, πρὸς Ζάκυνθον ἄνευ Λομβάρδου, πρὸς Παρασκευαίδην ἄνευ τοῦ Σιδηροδρόμου. Τέλος αἱ ταιλαιπωρίαι τοῦ ἑορτάζοντος πλῆθους ἤρξαντο μειούμεναι καὶ πρῶτος ὁ ἥλιος φιλοφρονέστερον τοῦ τελετάρχου φερόμενος, ἤρξατο κλίνων πρὸς τὴν δύσιν τὸ πλῆθος ἐπίσης ἤρξατο ἀραιούμενον καὶ ὁ πόθος τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τοῦ παραδείγματος ἐμψυχοῦμενος καὶ ὑπὸ τῆς κοπώσεως ἐπιβαλλόμενος κατέλαβεν αἴφνης πάντας καὶ πάσας. Ἄλλὰ φεῦ! τὸ ἐπιστρέφειν ἐκ Φαλήρου εἶναι δυσχερέστερον ἢ τὸ ἐπιστρέφειν ἐκ Πεκίνου καὶ ἔβλεπε λοιπὸν κυρίους καὶ κυρίας εἰς βαθεῖαν φάλαγγα παρατεταγμένας, ὅπως ὀρμήσωσι κατὰ τῶν βαγώνων, καὶ ἤρ-

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως ἐναντίον τοῦ κ. Σλήμαν. Δυνάμεθα νὰ τοῦ ἐπιστρέψωμεν καὶ τὴν Τροίαν καὶ τὰς Μαικήνας καὶ τοῦ Ἰλίου τὸ Μέλαθρον, ἀρκεῖ νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀπειλή του ἐναντίον τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος.

Μεταξὺ ἄλλων διοργάνωσιν ἐπιστημονικὴν ἐφespερίδα τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς ἣν προσεκάλεσε λογίους νέους μὲ τὰς λογίας Κυρίας των. Φαντασθῆτε θηλυκοὺς Ἀρσένιδες! Αὐτὸ ὀνομάζεται ἀπόπειρα κακουργήματος!

Νὰ μὴν τολμήσῃ νὰ ξεμυτίσῃ καμμία λογία νέα, τῇ ὑποσχόμεθα νὰ τὴν κάμωμεν νὰ φύγῃ ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἄ! Καὶ δὲν μᾶς φθάνει ὁ λόγιος νέος Πίπης ὁ Λάμπρος, ὁ λόγιος νέος Καββαδίας, ὁ λόγιος νέος Μυλωνᾶς, καὶ θὰ δημιουργήσωμεν καὶ θηλυκὰ αὐτῶν ἀντίτυπα, ἀναμικὰ, σαχλὰ, κακοροϊζικὰ. Κύριε Σλήμαν, εἰσθε ἐλεύθερος ἀπὸ παντοπώλης νὰ γίνητε μέγας ἀρχαιολόγος, ἀλλὰ δὲν εἰσθε διόλου ἐλεύθερος νὰ ἀποσαχλώσῃτε τὴν ἤδη σαχλὴν κοινότητα μας!

Γεγονός. Ἐν τινι στρατιωτικῷ γραφεῖῳ πρὸ τινων ἡμερῶν εὐρήθη ἐπὶ τίνος τραπέζης ἐν μανδύλιον. Ἐπίστρατός τις ἐκεῖ ἐργαζόμενος εἶπεν ὅτι πιθανὸν νὰ ἀνήκῃ τῷ ἀξιωματικῷ. . . ., ὅστις εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ τινων στιγμῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἐπιδίδει τις αὐτῷ μανδύλιον, ἐπιλέγων: — Κύριε . . . ἐξεχάσετε χθὲς τὸ μανδύλι σας. — Τί λές, ἀδελφε, ἀναφωνεῖ, μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σχεδὸν θεωρῶν ἑαυτὸν προσβεβλημένον, μήπως βάζω ταμβάκος; Καὶ ὁ καλὸς ἀξιωματικὸς μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ἀπέδειξε διὰ πειραμάτων δακτυλικῶν ὅτι τὸ μανδύλιον χρησιμεύει μόνον εἰς τοὺς ταμβακίζοντας.

χέτο ἢ ἑφοδο; μετὰ τὸν τελευταῖον συριγμόν.

- κ' ἤκουες πλάταγον μυῶνων
κ' ἤκουες σύγκρουσιν ποδῶν
κ' ἤκουες σύρραξιν Κοκκῶνων
καὶ ἐκσφενδόνισμα παιδιῶν.

Ἐκεῖ σύζυγος ἐχωρίζετο ἀπὸ τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεως καὶ μήτηρ ἀπὸ τοῦ τέκνου καὶ ἀδελφὸς ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς καὶ ἐτελεῖτο τοιαύτη μίξις φύλων, οἷαν μόλις ὁ Σατανᾶς ἠδύνατο νὰ σχεδιάσῃ. Τότε δὲ κῦδῶκε νὰ ἐπιφανῇ καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ τελετάρχου ὑπεράνω γυναικείων καὶ ἀνδρικών καπέλων, οἰκτείρουσα μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον τὰ δεινοπαθήματα τοῦ πλῆθους, ἀλλὰ κατὰ βάθος εὐχαριστημένη καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἠθικὴν ἐπιτυχίαν τῆς πανηγύρεως καὶ διὰ τὴν πώλησιν εἰσιτηρίων, ἂν πρὸ μικροῦ εἶχε ὑπολογίσει τὸν ἀριθμὸν. Ὁ ἥλιος ἔδωσε πρὸ πολλοῦ καὶ ἡμεῖς ἐμένομεν εἰσέτι ἐν Φαλήρῳ, μετρῶντες τὰ κύματα καὶ ἀκούοντες τὸ παρήγορον ἄσμα τῶν κελαδοῦντων βατράχων, οἵτινες ἔτερπον ἡμᾶς ἄνευ πληρωμῆς, διότι δὲν ἦσαν ὑπάλληλοι τῆς ἐταιρίας τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδηροδρόμου.

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΑΓΙΑ.

Σαρακοστή αγία, καλώς μᾶς ἤλθεσ πάλι,
Ἔξω τὸ τόσο γλέντι, ἢ τρέλλα, τὸ μεθύσι,
Ἡούχασε τὴ φούρια, τῆς Ἀποκρυᾶς τὴ ζάλη,
Κι' ἡ χάρις σου ἀμέσως τὸ ζήτημα ἄς λύσῃ.
Σαρακοστή αγία, δὸς μας καμπόσο νοῦ,
Κι' ἔμπρός μας ἄς ἀνοίξουν ἢ πόρταις τ' οὐρανοῦ.

Ἡ βέβαις, τὰ φασόλια, τὰ σκόρδα, τὰ βεβίθια
Ἄς δυναμώσουν ὄλων τ' ἀδύνατα κορμιά,
Θιῆρος, φωτιά ἄς χύσουν μέτ' ἰσῶν Ῥωμηῶν τὰ σῆθεια
Νά φᾶνε μὲ τὰ δόντια τοὺς Τούρκους μονομιά.
Σαρακοστή αγία, βοήθησέ μας σὺ
Τὸν ἔνδοξο Σουλτάνο νά κάμουμε τουρσί.

Σαρακοστή αγία, κάθε Ῥωμῆς πολίτης
Ἰσὸ ἔλεός σου τρέχει μὲ δάκρυα ἴσά μάτια . . .
Ἄς κόψῃ σὲ μιά ὥρα τὸν Βισμαρκ μνηιγγίτης,
Ν' ἀφήσουν πιά οἱ Τούρκοι τὰ τόσα των γεινάτια.
Σαρακοστή αγία, κόψε σὲ μια στιγμή
Τοὺς μισητοὺς ἔχθρούς μας καὶ τὸν Βαρθελεμῦ.

III

Ὡ Κούλουμα ! ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι ποίαν ἐντύπωσιν ἀφή-
νατε εἰς τὴν ψυχὴν μου ὀλίγα ἔτη πρὶν ἢ ἀνακαλυφθῆ ἔν
Ἑλλάδι ὁ σιδηρόδρομος· ἐνθυμοῦμαι τοὺς ζωγραφικοὺς λό-
φους τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ Λυκαβητοῦ μέχρι τοῦ λόφου
τοῦ Ἀσερσοκοπείου, λάμποντας ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας ἡλίου ἑα-
ρινοῦ, καὶ τὸν λαόν, τὸν ἀληθῆ λαόν, μυρμηκιοῦντα ἐπ' αὐ-
τῶν δίκην ἀστέρων καὶ ἀστερισμῶν· ἐνθυμοῦμαι τὸ ἄσμα
τῆς φλογέρας καὶ τὸν βαρὺν τοῦ τυμπάνου κρότον ἐντὸς
τοῦ ἐλευθέρου διαστήματος καὶ τὰς φαιδράς φωνὰς καὶ
τᾶσματα καὶ τὰς παρακειλεύσεις τῶν μικροπωλητῶν καὶ
τὰς διαμαρτυρήσεις τῶν ἀγοραστῶν καὶ τὰ παίγνια καὶ
τὰς φωνὰς τῶν παιδίων καὶ τοὺς κλάδους τῶν ἑλαιῶν καὶ
δαφνῶν καὶ τὰς σπονδὰς τοῦ ρητινίτου καὶ τὰ αἰβοὶ καὶ τὰ
ῶρ ! ῶρ ! καὶ καταρῶμαι ἐγκαρδίως ὄλους τοὺς Παρασκευαί-
δας τῆς γῆς. Ὀλίγον εἰσέτι ἂν ἐκπολιτισθῶσι, κατεστρά-
φησαν τὰ Κούλουμα, συμφῶνως πρὸς τὰς πάλαι ἐγκυκλίους
τῆς ἱεραῆς συνόδου, ἧτις τὰ Κούλουμα θεωρεῖ ἑορτὴν τῆς αἰ-
ρέσεως τῶν Ἀρμενίων καὶ ὄχι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Μή-

Ἐμπρός, διπλαῖς μετάνοις μ' εὐλάβεια μεγάλη,
Ἄς ἦναι τὸ φαγεῖ μας ξερὸ ψωμί κι' ἔληά,
Τὸ στήθος ἄς κτυποῦμε, τὸ κούφιο μας κεφάλι,
Κι' ἄς σέρνομα' ἀπ' τὴ ρίζα μὲ λύσσα τὰ μαλλιά.
Σαρακοστή αγία, ἐλέησον ἡμᾶς
Καὶ σύμβολον πολέμου ἄς ἦν' ὁ ταραμαῶς.

Χριστέ καὶ Παναγία, Ἀγγέλοι κι' Ἀποστόλοι,
Ἡ χάρις σας ἢ θεία σ' ἐμᾶς ἄς κατεβῆ.
Ἄς στραβωθοῦν οἱ Τούρκοι σὲ μιά ἡμέρα ὄλοι,
Νά κάμουμε γιουρούσι ἴστους Τούρκους σὸν στραβοί.
Σαρακοστή αγία, ὁ νεῖός μας βασιληᾶς
Ἰστά Γιάννινα νά φάῃ τ' ἄρνι τῆς Πασχαλιάς.

Ἄλλοιως τὸ ζήτημά μας κατήφορο ἂν πάρῃ,
Ἄν ὁ Χαμίτ δὲν δώσῃ τοῦλάχιστο τὴν Κρήτη,
Πετοῦμε τοῦ Θεοῦ μας τὸ κάθε συναξάρι
Καὶ πιάνουμε τὸ θεῖο Κορᾶνι τοῦ Προφήτη.
Σαρακοστή αγία, ποῦ ὄλους βόηθεῖς,
Βοήθη μας, ἀλλέως τουρκεύομε εὐθύς.

Souris

πως συνώμοσεν ὁ κ. Παρασκευαΐδης μετὰ τοῦ Μητροπολίτου
Ἀθηνῶν ; ἢ μήπως συνώμοσε μετὰ τῆς Ἀρμενικῆς φυλῆς ;
Μυστήριον. Ἄλλ' ἔάν τὰ Κούλουμα εἶναι εὐπρόσδεκτα ἐν
τῷ παραδείσῳ, ὁ κ. Παρασκευαΐδης θά μείνῃ μετὰ θάνατον
ἀναμφιδόλως ἄλιτος καὶ τυμπανιστοῦ πρὸς ποινὴν τῶν
τυμπάνων, ὧν ἐστέρησεν ἡμᾶς. Καὶ πόσων ἄλλων πραγμά-
των δὲν ἐστέρησεν ἡμᾶς ; Οἱ ὠραιότεροι καὶ σπανιώτεροι
ὀφθαλμοὶ τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες ἀπαξ ἢ δις μόνον κατ' ἐνι-
αυτὸν βλέπουσι τὸν ἥλιον, ἀνέτειλον ἐνταῦθα, παρὰ τὰς
στήλας τοῦ Ὀλυμπίου καὶ παρὰ τὸ Στάδιον καὶ ἐπὶ τῶν
λόφων τῶν Νυμφῶν ἢ τοῦ Φιλοπάππου· ἐνταῦθα περιήγοντο
κνημοφεγγηδὸν τὰ καλῶς κατεργασμένα ὑπὸ τοῦ σαρώ-
θρου καὶ τῆς σκάφης σώματα, αἱ ποικιλώτεραι ἐνδυμασίαι
καὶ οἱ συρμοὶ πάντων τῶν αἰῶνων καὶ αἱ στολαὶ πασῶν
τῶν φυλῶν καὶ οἱ παραδοξότεροι συνδυασμοὶ τῆς ἀρχαίας τε
καὶ τῆς νέας φιλαρκεσίας. Ὡ βλαχοπούλαι τὰς ὁποίας
ἐστερήθη, ὧ νησιώτισσαι τὰς ὁποίας δὲν εἶδον, ὧ φεσφό-
ροι καὶ φουντοκαμαρωμένοι τῶν Ἀθηνῶν δέσποιναι, τὰς
ὁποίας δὲν ἐθαύμασα, ὧ καλλιζωνοὶ καὶ χρυσοῦφραμένοι καὶ
σειρητοβρίθουσαι καὶ ἐρυθρομάνδηλοι καὶ γαλανολαϊμόδετοι

ΒΟΥΛΗ.

Συνεδρίασις Τρίτης

Ἡ ὄψις τῶν βουλευτῶν φαίνεται νυσταλέα, οἱ ὀφθαλμοὶ
τῶν ἐξωδηκότες, εἰς δὲ τὰς κινήσεις των διαβλέπει τις τὰς
ἐκ τοῦ δυσπέπτου βεβίως τῶν—κατὰ δούκαν—φουσαλλῶν
ἐνοχλήσεις τοῦ στομάχου των. Ἐπὶ τῶν γραφειδίων των μᾶς
σταματᾷ τὸ βλέμμα ὠραῖον χρῶμα κιτρινοῦ, ὡς τὸ κομβο-
λόγιον τοῦ Κουμουνοῦρου, χάρτου πρωτοφανῆς, διότι συνή-
θως εἰς τὰς ἐκτυπώσεις των νομοσχεδίων ἐγένετο χρῆσις τοῦ
κυανοῦ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμ' ἀποδίδομεν εἰς τὴν τύχην, διότι
δὲν πιστεύομεν ὁ κ. Κουμουνοῦρος νὰ συνέλαβε τὴν ἰδέαν
νὰ τὰ περᾶσῃ ὄλα ἀπὸ τοῦ κομβολόγι του. Οὐχ ἦντοι ὁμοῦς
ἡμεῖς θὰ τὰ ἠθέλομεν ὄλα, καθὼς τὸ μανδύλι τοῦ Λομβάρ-
δου, κόκκινα διὰ τε τὸ πολεμικὸν καὶ παιγνιώδες ἄμα τῆς
ἐκφράσεως.

Τὸν κ. Κρεστέντην ἐξετιμήσαμεν εἰπόντα ὅτι πρέπει νὰ
καταργηθῶσιν ὄλα αἱ ἀπαλλαγῆαι καὶ ἐξαιρέσεις· ἐπρόκειτο
δὲ καὶ πάλιν περὶ παραπόνων στρατολογικῶν—διότι ἀφοῦ
συνεκλήθη ἡ ἐφεδρεία, τὸ ἔθνος πλέον θεωρεῖται εἰς ἐμπόλε-
μον κατάστασιν.

Πρὸς εὐχαρίστησιν δὲ τῆς «Ἐφημερίδος» καὶ ἡ ἀνάμνη-
σις τῆς παράγκας τῆς πρῶν πρωτοφυλακῆς θὰ φέρεται καὶ
εἰς τὰς δέλτους τῶν πρακτικῶν τῆς βουλῆς, οὐχὶ ὀλιγώτε-
ρον ἴσως ἐλεγειακὴ ἢ ὅσον ἐν ταῖς στήλαις τῆς, διότι χάρις
τῷ κ. Ἀθ. Πετιμεζᾷ ἢ κατεδάφισις τῆς ἐγένετο καὶ αὕτη
ἀντικείμενον κοινοβουλευτικῆς συζητήσεως, καθ' ἣν ὁ Τρα-
κατράκας ἤναψε κ' ἐβρόντησεν, ἴσως διὰ νὰ καλύψῃ τὴν
παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐκάμαμεν διὰ τὴν ἀνεξήγητον
προχθὲς σιωπὴν του. Εὐτυχῶς ὁμοῦς ὁ κ. Πετσαλῆς τὸν
ἀπεστόμωσε μὲ ἐν ἀφελέστατον εἰσαίγελοισιν, ὅπερ ἀλη-
θῶς ὡς τορπίλλη Οὐγιάουττ τὸν ἐκάψε καὶ ἀφοῦ πρὸς

καὶ ἰσδοεπωμιδωφοροῦσαι Κυρίαί, αἵτινες δὲν ὀμιλεῖτε μὲν
γαλλιστὶ καὶ ἴσως φεῦ ! μὴδὲ ἑλληνιστὶ, ἀλλὰ γνωρίζετε
κάλλιον τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίας, συγγνώμην ζητῶ παρὰ
τῆς ὑμετέρας λεπτότητος διὰ τὴν ἀνήκουστον ἀκαλαι-
σθησίαν μου τοῦ νὰ μεταβῶ εἰς Φάληρον. Ἡπατήθη, ἐ-
πιπλήθη, ἐπροδόθη καὶ τὸν προδότην γνωρίζετε. Δὲν
εἶδον φεῦ ! ἐφέτος, πολίτιδες τοῦ μαγειρείου καὶ τοῦ πλυν-
τηρίου, μετὰ πόσης ἡδονῆς φιλαρκεύεσθε, μετὰ πόσης
κομφύτητος ἀλαζονεύεσθε, μετὰ πόσης χάριτος ἀπομύττε-
σθε. Ἄλλ' ἔάν, ὧ ἐκμαγεῖα τῶν χρωμάτων πάντων καὶ
κατ' ἐξοχὴν τῶν ζωηροτάτων καὶ ἀμυγεστάτων, ἔάν καὶ τὸ
ἐπιὸν ἔτος προτιμήσω ὑμῶν τὸν Παρασκευαΐδην, νὰ μὴ
ἴδω πλέον τὸ σάρωθρόν σας πολυπραγμονοῦν ἐντὸς τοῦ ὀ-
ματίου μου, ἀλλὰ νὰ ἀποθάνω ὀλοκαύτωμα τῶν ψύλλων
καὶ τῶν κορεῶν.

Χεσμέδ ὁ Ἰμβριος.

στιγμὴν τὸν εἶδομεν ἐρυθρωθέντα, ὡς ἀστακὸν ζεματισμέ-
νον, ἔκτοτε ἐγένετο μελαγχολικὸς, ὡς τὸν Μεσσηνέζην,
ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνεγίνωσκεν ἀπὸ τοῦ βή-
ματος μακροσκελεστάτην περὶ τοῦ πολέμου τῶν Μπουᾶρ
ἀνταπόκρισιν τοῦ «Χρόνου», ἵνα καταδείξῃ τὴν ἀνάγκην τῆς
συστάσεως γυμνασίων σκοποβολῆς. Κατόπιν τὸν εἶδομεν
παίζοντα κομβολόγιον, ὅπερ πιστεύομεν νὰ τῷ ἐχάρισεν ὁ
Κουμουνοῦρος, διότι παραδόξως παρετήρησαμεν ὅτι δὲν
ἔφερον τοιοῦτον.

Ἄλλ' ὅτι αἱ ἀπόκρῃς οὐσιωδῶς ἐπὶ τῶν βουλευτῶν μας
ἐπέδρασαν, φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πλὴν τῆς ἐπὶ τὸ φαι-
δρότερον ἀλλοιώσεως τοῦ Μεσσηνέζην, εἶδομεν τὸν Οἰκονόμον
(θαυμαστὸν) νεανικευόμενον μὲ τὸν μύστακά του, τὸν Δε-
ληγιάννην ψυχρὸν, ὡς μακαρόνιον κατὰ τὴν καθαρὰν Δευτέ-
ραν, τὸν Φιλήμονα νωθρὸν, τὸν Ῥοντήρην ἐπὶ τοῦ βήματος
καὶ τὸν Ἀντίπαν φιλαρκεῶς ἄγαν ἐπιδεικνύοντα τὰ ἐξ
ἐρυθροφαιου τσόχας κομφᾶ του ὑποδήματα.

Καὶ ἐν ἄλλο ἦν τὸ παράδοξον, ἢ ταχεῖα μετάβασις εἰς
τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξε ὁ Κουμουνοῦ-
ρος καὶ τὸν διεδέχθη ὁ Τρικούπης, ὃν συνεχάρη ὁ κ. Σωτη-
ρόπουλος διὰ τοῦ νεύματος εἰπόντα, ὅτι (ἐάν δὲν ἀναβῆ-
λοῦν τὴν σύμβασιν περὶ τῶν σιδηροδρόμων) ὁ καιρὸς θὰ μᾶς
λείψῃ, ὁ προϋπολογισμὸς δὲν θὰ τελειώσῃ καὶ τοῦτο θὰ
ἦναι πρὸς ζημίαν τῆς κυβερνήσεως καὶ δυστυχῶς καὶ τοῦ
τόπου. Ἄλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν κατὰ τί δὲν θὰ ζημιωθῇ ὁ
τόπος ἀπὸ προϋπολογισμὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφορτώθησαν
ὄλα ἐκεῖνα τὰ παραγεμίματα, ὅσα οὐδ' ἐπὶ τῆς ἐποχῆς
τοῦ Περιελέους δὲ θὰ εἶχον τὸν τόπον των. Ἄλλ' ἴσως
καὶ τοῦτο διὰ τὸν λόγον ὅτι, καὶ πούναί τὰ πολλὰ ἄς εἶν'
καὶ τὰ ὀλίγα καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα τείνουσι νὰ καταπιέξουν
ὀλόκληρον τὸν προϋπολογισμὸν. Ὅπωςδὴποτε πρὸς εὐτυ-
χίαν τοῦ τόπου ὁ Τρικούπης εἰσηκούσθη πρὸς θλίψιν τοῦ
Φιλήμονος, ὅστις ἔτοιμον θὰ εἶχε πάλιν καμμίαν πρότασιν,
ὡς ἐκεῖνη προχθὲς.

Ἡρξάτο δὲ ὁ προϋπολογισμὸς σήμερον μὲ προτάσεις χο-
ρηγημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐγένετο τοῦλά-
χιστον ἓνας ἰδιαιτερός προϋπολογισμὸς ἢ καὶ ὑπουργεῖον
ἐπὶ τούτῳ διὰ τὸ μεγάλτημον κηφηναργῖο τοῦ τόπου (!) Ἐπὶ
τοιαύτης τινὸς προτάσεως ἐπ' ὀνόματι χήρας τινὸς Κουν-
τουριώτου, ἐθαυμάσαμεν τὴν πολλὴν εὐλάβειαν τοῦ Φιλή-
μονος· ἀδῆλον πρόκειται περὶ χήρας Κουτουριώτου δὲν εἶ-
ναι ἀνάγκη οὐδὲ δικαιολογίαν νὰκούσωμεν. Δὲν γνωρίζο-
μεν πόσας χήρας εἶχεν ὁ Κουτουριώτης, ἀλλ' ὁ βουλευτῆς
Ἀττικῆς φαίνεται πολὺ νὰ ζητᾷζηται ἀπὸ τὰ μεγάλα ὀνό-
ματα· ἴσως διότι τοῦτο ἔχει καὶ αὐτὸς ὡς μόνην περιου-
σίαν του. Ἐν τούτοις γίνεται μακρὰ τραγελαφικὴ συζήτη-
σις, καθ' ἣν καὶ ἡ παραμάταις εἶχον τὸ μέρος των, μόνον
δὲ οἱ Μπουᾶρ δὲν ἀνεμίχθησαν, ἀντικατασταθέντες πιθα-
νὰν διὰ τῆς κ. Ροζοῦς, ἧτις μετὰ μακρὸν χρόνον εἶχε καὶ
πάλιν σήμερον τὸν λόγον καὶ τὰ συχνὰ διὰ τοῦ μανδύλου
τῆς συγχαρητήρια πολὺ ἐκολάκευσαν τὸν κ. Τρικούπην.
Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος θέτει πέρας καὶ
ἔδω ὑποσχεθεὶς ὅτι θέλει κλείσει τὴν θύραν πλέον εἰς τοὺς
αἰτούντας, θέλει φράξῃ τὸ οὐ εἰς τοὺς παραπονουμένους.

Θέλει αποστρέψει τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὰ δάκρυα, καὶ δὲν θέλει τείνει χεῖρα εἰς τοὺς πάσχοντας. Εὐχόμεθα νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του καὶ μὴ νομίσητε τοῦτο σκληρόν· διότι καὶ αἰτοῦντες καὶ ἀπαιτοῦντες καὶ κλαίοντες καὶ παραπονούμενοι καὶ πεινῶντες καὶ πάσχοντες εἶναι πάντοτε οἱ φίλοι τῆς κυβερνήσεως καὶ μόνον αὐτοί.

Κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην συνελάβομεν καὶ μίαν ἄλλην ἀλήθειαν τοῦ κυρ Σωτήρη· «ἡ ἀλήθεια, εἶπεν, εἶναι ἀνωτέρα τῆς Βουλῆς»· διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ τὴν φθάσῃ, ἄρα ὅλα γίνονται *στὰ ψέμματα!* Ἀλλὰ δὲν εἶναι μακρὰν κυρ Σωτήρη ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τέλος καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς θὰ καταδεχθῇ νὰ κατέλθῃ οὐχὶ εἰς τὰ βουλευτικὰ ἐδῶλια, ἀλλ' εἰς τὰ ὄμματα τοῦ τυφλώπτοντος νῦν λαοῦ καὶ τότε ὁ πῆχυς θέλει ἐφαρμοσθῇ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ὅτε ἡ σκιά σας δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ ἐξαπατήσῃ πλέον τὴν ὀργὴν του καὶ . . . ὄψεσθε, αεὶς μόνον ὄψεσθε.

Νάτος.

ΜΠΕΖΕΔΕΣ

Ὁ βουλευτὴς Κερκύρας κ. Τσουτσουνάτος εἰσέρχεται εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν ἐν σπουδῇ· εἰς τοῦ πατεῖ τὸ πόδι μὲ δύναμιν ῥήτορος τῆς Βουλῆς.

Τσουτσουνάτος (ἰφηνιασμένος): — Μωρὲ τοῦ διαβόλου ὁ γυιὸς μου τράβηξε μία πατησία, ποῦ μὲ ξενύχιασε!

Ἐν ἐφεσπερίδι:

- Χορεύετε Κυρία;
- Pardon, εἶμαι κουρασμένη.
- ὦ, εὐχαριστῶ πολὺ.

Ὁμιλῶν τις ἐν Ζαχαροπλαστείῳ συνοδεύει τὸν λόγον του μὲ ῥητορικὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης κτυπήματα.

Ὁ ὑπηρέτης.

- Κτύπος! Τί ὀρίζετε κύριε.
- Μιλᾶμε ἰδεὶ φέ, δὲ θέλουμε τίποτε!

Λοχίας γυμνάζει τοὺς στρατιώτας του, ὅτε διέρχεται κομπὴ ὑπηρέτρια.

Λοχίας: Δὲν ῥίχνεις καὶ κανένα βλέμμα καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἀδικημένους:

Κοκκινόθριξ πρὸς κουρέα:

— Δὲ μοῦ λές, Κωστῆ, γιατί τὰ γένειά μου εἶναι κόκκινα, ἀφοῦ τὰ μαλλιά μου εἶναι καστανά.

— Ἄ! αὐτὸ, φίλε μου, εἶναι φυσικὸ προτέρημα.

Ἄλέκος.

αμφόφυα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΥΣΤΗΜΑ

ΡΩΜΑΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΥΠΟ

Π. ΚΑΛΛΙΓΑ

ΤΟΜΟΣ Δ'

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Τιμᾶται δρ. 8,50

Ἡ πώλησις ἀρχεται ἀπὸ τῆς σήμερον τρίτης 24 τοῦ μηνός